

De roos

Eitje?’ sprak mevrouw Galliard me aan toen ik me voor-mijn-gevoel-midden-in-de-nacht maar eigenlijk lekker-fris-zonnig-’s-morgens-vroeg om 10 uur precies voor mijn hotelontbijtje meldde. Leuk hoor, dacht ik meteen, geef uw oordeel maar weer zonder me persoonlijk gesproken te hebben. Maar al gauw had mijn wazige hoofd door dat de vraag betrekking had op de gewenste samenstelling van het mij te serveren ontbijt. Opperste rust, helemaal moederziel alleen zitten eten in de gemoedelijk en gezellig oningerichte (dat bedoel ik hier als een compliment) eetzaal van het dorpse hotelletje. Zonnetje scheen vrolijk brutaal tussen de vensterbankplanten door.

Eitje, lekker ja.

Bruin brood en wit brood en één warm hard broodje en plakje pannettone en plakje ontbijtkoek en één beschuitje met rollade en kaasplakken en gebraden gehakt en dat eitje en koffie, koffie, koffie en een vers geperste sinaasappel in een glas.

En een forse hoeveelheid jam en roomboter en hazelnootpasta en honing en pindakaas en hagelslag die ze in de fabriek voor me hadden ingepakt.

En koffie. En een krantje.

Toen ik daar echter halverwege mijn rustige ontbijtje was geraakt, en mevrouw Galliard met haar harde stem zes tafels verderop steeds harder en opvallender met haar hulp was zitten gaan praten (ze had, hoorde ik, net een telefoontje gehad of ze een groep schizofreniepatiënten kon hebben in het hotel, en ik dacht zie je wel dat dit het ideale hotel voor mij is; ik ga het al die schizofrenen die bij mij op kantoor werken ook aanraden, wat zeg je? nee dankjewel, ik heb net koffie op), kon ze het niet langer laten en riep hardop door de lege zaal: ‘En hoe gaat het met het schrijven?’

Waarschijnlijk had ze gehoopt dat ik me in het onbedekte gesprek van de twee vrouwen zou hebben gemengd, maar nu ik dat niet deed schroomde ze ook geen moment en riep me toe. Ik zei natuurlijk dat het goed ging en over dat het een cadeautje van mijn vrouw en de kinderen was en dat ik dit hotel zo geschikt vond ervoor en zij weer of ik de omgeving niet wilde gaan bekijken nee ik weer want wij hebben dertien jaar in Hardenberg gewoond dus ik ken het hier wel en blablabla. En zij kon het zich alleen niet voorstellen hoor dat iemand zich een week vrijwillig zou laten ópsluiten, o om mijn hoofd leeg te schrijven, maar veel succes ermee.

Maar waar het haar om ging, dit hotel had zoveel verhalen in zich. En die kon je allemaal wel kennen en doorvertellen maar je zou ‘ns iemand moeten hebben die ze kon opschrijven en er een logische lijn in kon aanbrengen. Vanaf het moment dat haar man en zij het vijfenhalf jaar geleden hadden overgenomen van die vreemde mevrouw en ze bij uiteindelijke aankomst ontdekten dat die vreemde mevrouw hen, in plaats van de aangeboden week inwerkhulp, alleen maar een mandje vol met sleutels had achtergelaten. En dat het er krioelde van de in- en uitlopende pensiongasten, want dat bleek het dus te zijn: een ouderwets logement vol buitenlanders van de shoarmatent, een geestelijk onvolwaardige stel en voormalige daklozen.

Want zo had die vreemde mevrouw, de voormalige eigenaresse, zich altijd opgeworpen, als de reddende engel van daklozen die bij haar altijd wel een dak en een maaltijd konden vinden. Voor dat verhaal had ze blijkbaar ook nog iemand van *De Telegraaf* naar Dedemsvaart kunnen lokken en ze had het ook nog mogen vertellen aan Jos Brink in zo’n middagprogramma op tv en daar had ze dan ook nog een tandem gekregen. In werkelijkheid had de zelfbenoemde engel, zogauw de onderdakzoekers eenmaal binnengehaald waren, de barmhartigheidskraan abrupt dichtgedraaid en eenieder op een karig rantsoen gezet.

En nou zat ze d'r mooi mee, mevrouw Galliard. En de ellende die ze tegenkwam op de kamers en de puinhoop en de verwaarlozing en het dak dat lekte; 'D'r stonden zo veel emmers onder de lekkages meneer, het leek hier de Novib wel.' En daar hadden ze dan hun gezellige kroeg in dat Groningse dorpje voor weggedaan, met die mensen hadden ze nog altijd contact, over en weer. Ook al wat, zij kwam oorspronkelijk uit Hilversum en haar man was een Fries en ze waren ook nog eens niet gereformeerd en om dan een dorpskroeg ergens in Groningen te beginnen, maar dat was weer een heel ander verhaal. O, zo langzamerhand was de rust wel weergekeerd, en de meeste logementgevallen waren alweer geschiedenis, maar de verhalen die ze daarover kon vertellen!

Over de zoon van de textielbaron die zo minzaam en denigrerend deed over het meisje van lage komaf dat hij zwanger had gemaakt, wel mee getrouwd maar op een gegeven moment afgekocht voor een paar miljoen. Hij was tevreden geweest met zijn bestaan als huisarts 'maar zoals zovelen van lagere komaf' had zij hem gepusht om verder te studeren en toen was ie maar anesthesist geworden maar voor hem hoefde het niet zo nodig. In zijn jeugd, zo rond 1915, had ie al die mannetjes in legeruniform wel zien langskomen, maar het was volkomen langs hem heen gegaan, geen benul. Nee, op zondag wandelen met moeder in de statige lange jurk en jas, en vader, notabele in het dorp. Vader bepeinsde de zaken, moeder hoefde er alleen maar te zijn en te zwijgen.

Even een hapje van mijn broodje warm gekookt ei.

Over dat zwakbegaafde stel dat er bleek te zitten; zij had zo'o'n kont (waarbij mevrouw Galliard met haar handen een breedte van zo'n beetje een meter aangaf) en dat mevrouw Galliard dan zei: 'Maken jullie je maar eens nuttig en haal een baal stro voor de paarden', want die liepen er toen ook nog allemaal achter het hotel, al die dieren, en je verzorgt ze toch, maar in de loop van de tijd ben je toch blij als je d'r vanaf bent. En dan gingen die twee samen op zijn brommer, nog zo'n echte buikschuiver, en zij met die kont achterop en met die enorme baal stro zo voorover tussen d'r benen, ik zie ze nog zo aankomen.

Ik dus ook, betrap ik me op.

Ik zie al een boekje voor me, uitgegeven namens Hotel De Roos, als relatiegeschenk of te koop als souvenir. Als regiocument.

En ik zie mezelf al zitten met een recordertje op tafel tussen mij en mevrouw Galliard in, terwijl zij haar verhalen hardop vertelt en ik slimme vragen stel. Uw razende reporter.

En ik hoor mezelf natuurlijk beloven aan haar dat ik erover na zal denken en mijn gedachten zal laten gaan (dat is één van mijn vaste gesprek-afkappers: 'Ik zal mijn gedachten wel eens even laten gaan'), maar ik geloof verdomd dat ik het nog meen ook. 'Niet deze week natuurlijk hoor, daar kom ik nu niet aan toe.' 'Nee' antwoordt ze begripvol, 'dat zou uw doel in de weg zitten.'

Ze begrijpt me dus. Ze kent heel veel van die zonderlingen, zei ze me eerder. Maar of dat nou ook per se op mij sloeg?

Om te voorkomen dat ik straks mijn beschuitje bij het smeren verbrijzel in twintig stukjes of de boter dwars door mijn boterham heen druk, leg ik een van de pakjes met keiharde roomboter op het warme deksel van de koffiekkan. De Belgische dwerg met de kippenborst zit al weer achter de gokkast. Als het Westlandse gezelschap van (effe gauw tellen) 6 ouders en (wat zal het zijn) 15 kinderen op doortocht de koffie en alle frisdrank met een parasolletje op heeft, en verdergaat naar het Ponypark in Slagharen, begint ie luid te mopperen op het gedrag en het kabaal van de kinderen. En passant maakt ie ook nog even gauw drie schunnige

opmerkingen – zijn score blijft vanmorgen laag. Hij kan net zo mooi zingen als Will Tura, zei mevrouw Galliard gisteren, of Louis Neefs – dat wist ze niet meer zo goed. Ze had nog een bandje van hem ergens boven, zo mooi je wist niet wat je hoorde. Schitterend.

Voorop de hotelfolder staat in grote letters U KOMT HEERLIJK TOT RUST en aan de achterkant van de koffievlekmotief gordijnen staat in de rand DESIGNED BY KWANTUM.

Ik zie zelf het verband ook niet, maar het bepaalt hier en nu even mijn beeld.

Ik geloof dat ik zeker weet dat ik het ga doen.

Morgenochtend bij het ontbijt kom ik erop terug, of ik bel haar als ik weer thuis ben. Of ik schuif het misschien toch nog wat verder voor me uit. Of er komt weer helemaal niks van. Het is maar wat je jezelf levenslang aanwent.

Alleen ben ik bang dat, als ik eenmaal weer weg ben uit deze hotelkamer, ze dan iedereen na mij weer gaat vertellen over die zonderling die zich, weg van zijn gezin, een weeklang liet opsluiten in een hotelkamer en dat zij die dan weer moest treffen en...

© Theo Bennes 2000